

Súd: Okresný súd Svidník
Spisová značka: 4Csp/52/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8620201411
Dátum vydania rozhodnutia: 01. 03. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Tomáš Saraka
ECLI: ECLI:SK:OSSK:2022:8620201411.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Svidník sudcom Mgr. Tomášom Sarakom v spore žalobkyne W. J., nar.XX.XX.XXXX, bytom E. XXX, XXX XX Q. právne zastúpenej JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom so sídlom ul. Sovietskych hrdinov č.163/66, 089 01 Svidník proti žalovanému POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598 zastúpenému JUDr. Katarínou Hegedúšovou, advokátkou, Majerníkova 3/A, 841 05 Bratislava o zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia vo výške 507,42 eur s príslušenstvom takto

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyňi sumu 307,42 eur v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu žalobkyne zamietť.

III. Žalobkyňa má nárok na náhradu trov konania proti žalovanému v rozsahu 100 % z prisúdenej sumy, o výške ktorých rozhodne súd po právoplatnosti rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

odôvodnenie:

1. Žalobkyňa sa žalobou podanou na tunajšom súde dňa 04.08.2020 domáhala, aby súd žalovanému uložil povinnosť titulom primeraného finančného zadostučinenia zaplatiť jej sumu 507,42 eur a nahradiť jej trovy konania.

2. Svoju žalobu odôvodňovala tým, že v konaní vedenom na Okresnom súde Svidník pod sp.zn.3Csp/14/2018 o vydanie bezdôvodného obohatenia a určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok bola ako žalobkyňa v postavení spotrebiteľky úspešná v oboch uplatňovaných nárokoch, čo vyplýva z rozsudku Okresného súdu Svidník zo dňa 11.10.2018 sp.zn.3Csp/14/2018 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo dňa 19.06.2019 sp.zn.18Co/19/2019, ktorý právoplatnosť nadobudol dňa 24.07.2019. V žalobe citovala viaceré časti rozhodnutia zo základného konania a poukazuje na § 3 ods.5 veta tretia

-2- 4Csp/52/2020

zákona č.250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a § 4 ods.2 písm. b/ zák. č.250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa tvrdila, že ako spotrebiteľ uplatňuje si satisfakciu za porušenie svojich spotrebiteľských práv ktoré musela brániť v základnom konaní. Tvrdiac, že primerané finančné zadostučinenie má mať sankčnú a odradzujúcu funkciu, aby sa dodávateľ nedopúšťal recidívy a zároveň aj funkciu relutárnu uviedla, že hypotéza právnej normy je splnená, lebo je spotrebiteľkou ktorá úspešne uplatnila porušenie svojho práva na súde, preto požaduje primerané finančné zadostučinenie vo výške 507,42 eur, ktorú odôvodnila tým, že žalovaný sa na jej úkor bezdôvodne obohatil o sumu 207,42 eur a za neprijateľnú

zmluvnú podmienku požaduje 300,-eur. Poukázala v tejto súvislosti tiež na to, že žalovaný nielenže v zmluve o úvere č.XXXXXXXXXX zo dňa 29.03.2012 používal neprijateľné zmluvné podmienky, ale tiež aj konal spôsobom, ktorý je možné považovať za nekalé obchodné praktiky a v rozpore s dobrými mravmi v snahe obohatiť sa o sumu 207,42 eur, čiže zo strany žalovaného jednalo sa o viacnásobné porušenie práva.

3. Ako dôkazy na preukázanie svojich tvrdení žalobkyňa v žalobe označila rozsudok Okresného súdu Svidník zo dňa 11.10.2018 sp.zn.3Csp/14/2018 a rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 19.06.2019 sp.zn.18Co/19/2019 s dološkami právoplatnosti.

4. Žalovaný so žalobou nesúhlasil. Uviedol, že § 3 ods.5 zákona o ochrane spotrebiteľa je potrebné vykladať reštriktívne a primerané finančné zadosťučinenie je nutné chápať ako náhradu za spôsobenú nemajetkovú ujmu a možno ho priznať len vtedy, keď porušenie práva nie je možné napraviť inak, napríklad ak právo žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia je premlčané. Žiadal tiež zohľadniť, že aj žalobkyňa konala v rámci kontraktáčného postupu ľahostajne, keď svojim podpisom vyhlásila, že súhlasí s obsahom zmluvy, bola oboznámená so všeobecnými podmienkami a nemá k nim výhrady, ako aj to, že zmluvu uzatvorila vážne, zrozumiteľne, nie v tiesni ani za nápadne nevýhodných podmienok. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je podľa žalovaného dovŕšenie ochrany porušeného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen jeho deklaráciu. Opätovné sankcionovanie by bolo podľa žalovaného vzhľadom na predchádzajúce konanie neprimerane prísne. Primerané finančné zadosťučinenie navyše predstavuje peňažnú protihodnotu nemajetkovej ujmy a nie náhradu za uplatnené finančné plnenie alebo náhradu škody. Priznanie nároku by prichádzalo do úvahy len vtedy, ak porušenie práva už nie je možné napraviť inak, čo nie je tento prípad. Ani kompenzačná funkcia primeraného finančného zadosťučinenia tu podľa žalovaného neobstojí, nakoľko žalobkyňa bolo priznané právo na vydanie bezdôvodného obohatenia, teda nie je čo kompenzovať. V ďalšej časti písomného vyjadrenia k žalobe žalovaný uviedol, že účelom ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007Z.z. je aj individuálna a generálna prevencia, avšak inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nesmie slúžiť ako prostriedok ospravedlňujúci ľahostajnosť spotrebiteľa, ktorý vstupuje do právneho vzťahu s dodávateľom bez toho, aby sa sám zaujímal o svoje povinnosti z existujúcich záväzkovo právnych vzťahov. Skutočnosť, že spotrebiteľ neprejavuje žiaden záujem oboznámiť sa so zmluvnými dojednaniami a pochopiť ich obsah, nemôže byť automaticky na ujmu dodávateľa. Primerané finančné zadosťučinenie má sankčnú funkciu a pokiaľ sa prizná aj subjektu spravajúcemu sa ľahostajne, nemôže pozitívne preventívne pôsobiť, čo by spôsobilo ľahostajnosť každého spotrebiteľa, ktorý bude vstupovať do akéhokoľvek právneho vzťahu bez toho, aby sa spoliehal na vlastný úsudok. Napokon sa žalovaný vyjadril aj k výške uplatneného nároku, ktorú považoval za neprimeranú a nespravodlivú. Podľa žalovaného jeho výšku žalobkyňa ani nijako relevantne neodôvodnila. Priznaním finančného zadosťučinenia by tu podľa žalovaného nebola naplnená jeho

-3-

4Csp/52/2020

preventívna funkcia, nakoľko žalovaný v novovzniknutých spotrebiteľských úverových vzťahoch už niekoľko rokov vytykané nedostatky nepoužíva.

5. Žalobkyňa písomnú repliku nepodala.

6. Na prejednanie sporu súd nariadil pojednávanie na ktoré sa napriek riadnemu a včasnému predvolaniu nedostavil predvolaný právny zástupca žalovaného ani žalovaný. Žalovaný ospravedlnil svoju neúčast' na pojednávaní s tým, že trvá na svojich predošlých vyjadreniach a súhlasí, aby súd vec prejednal a rozhodol v jeho neprítomnosti. V súlade s ust. § 180 CSP preto súd rozhodol, že pojednávanie vykoná v neprítomnosti právneho zástupcu žalovaného a žalovaného, nakoľko nebol daný návrh ani dôvody odročenia pojednávania v zmysle § 183 a § 184 CSP.

7. Žalobkyňa prostredníctvom svojho právneho zástupcu na pojednávaní na žalobe a jej dôvodoch v celom rozsahu trvala. Poukázala na to, že hoci v základnom konaní bola úspešná v oboch uplatnených nárokoch, žalovaný napriek vykonateľnému rozhodnutiu dobrovoľne uložené povinnosti nesplnil, musela sa svojho práva domáhať vymáhaním v exekučnom konaní, na dôkaz čoho predložila upovedomenia o začatí a ukončení exekúcie č.275EX/705/2019 a 275EX/263/2020. Sú podľa nej splnené všetky

hmotnoprávne podmienky pre vyhovie jej nároku v celom rozsahu. Vo vzťahu ku konaniu a postupu žalovaného analogicky poukázala na trestné právo, na špeciálnu recidívu.

8. Súd sa oboznámil s obsahom žaloby a všetkých písomných vyjadrení strán, vykonal dokazovanie výsluchom žalobkyne, keďže ho pre rozhodnutie tohto spotrebiteľského sporu považoval za nevyhnutný (§ 295 CSP), oboznámením sa s obsahom všetkých listinných dôkazov predložených žalobkyňou, keďže vykonanie žiadneho z týchto dôkazov nebolo žalovaným namietané ani súdom vyhodnotené ako nedôvodné či neúčelné a sám žalovaný žiadne dôkazy nenavrhoval, oboznámením sa s obsahom spisu Okresného súdu Svidník zo základného konania sp.zn.3Csp/14/2018 (§ 295 CSP), pričom zistil tento skutkový stav:

9. Zo spisu Okresného súdu Svidník sp.zn.3Csp/14/2018 súd zistil, že žalobkyňa domáhala sa tam na žalovanom vydaní bezdôvodného obohatenia vo výške 207,42 eur s úrokom z omeškania 5 % ročne z tejto sumy odo dňa nasledujúceho po doručení žaloby žalovanému do zaplatenia a určenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky obsiahnutej v Zmluve o úvere č.801300087 zo dňa 29.03.2012 v bode 10. Všeobecných podmienok poskytnutia úveru. Žalobu tam odôvodnila tým, že na základe zmluvy o úvere č.XXXXXXXXXX zo dňa 29.03.2012 jej bol poskytnutý žalovaným úver vo výške 200,-eur za poplatok 150,-eur, celkovo mala teda vrátiť sumu 350,-eur a to v 10 splátkach po 35,-eur. Tvrdila, že spolu na vrátenie úveru žalovanému zaplatila 407,42 eur, hoci jednalo sa o bezúročný a bezpoplatkový spotrebiteľský úver pre absenciu náležitostí zmluvy predpísaných v § 9 ods.2 písm. a), c), f), j), k) a y) zákona č.129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a tak pri poskytnutej sume 200,-eur a zaplatenej sume 407,42 eur poukazujúc na § 451 ods.1 a 2 Občianskeho zákonníka žiadala vydať bezdôvodné obohatenie vo výške 207,42 eur. Neprijateľnosť zmluvnej podmienky o dojednaní poplatku, ktorého tretina má predstavovať dohodnutý úrok a zvyšné dve tretiny náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy spolu so všetkou administratívou s tým spojenou videla žalobkyňa v tom, že za takýto poplatok jej žalovaný neposkytol žiadne reálne plnenie, nie je možné vôbec zistiť o aké administratívne náklady sa jedná, podmienka ako súčasť formulára nebola individuálne vyjednaná a odplata svojou výškou a absenciou zodpovedajúceho

-4-

4Csp/52/2020

protiplnenia spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán v neprospech spotrebiteľa. Poukázala na viaceré právoplatné súdne rozhodnutia o určení danej zmluvnej podmienky za neprijateľnú a tiež na § 53a Občianskeho zákonníka. K žalobe okrem úverovej zmluvy pripojila aj výpis z klientskej zóny, kde je uvedené že pri poskytnutom úvere 200,-eur zaplatila 407,42 eur a že celková dlžná suma je 4.589,01 eur. Žalovaný v konaní 3Csp/14/2018 so žalobou nesúhlasil, vzniesol voči nej viaceré námietky, od tvrdenia o jej procesnej neprípustnosti až po vecnú nedôvodnosť.

10. Z rozsudku Okresného súdu Svidník zo dňa 11.10.2018, č.k.3Csp/14/2018-46 súd zistil, že súd žalobe žalobkyne v celom rozsahu vyhovel, keď určil neprijateľnosť namietanej zmluvnej podmienky (výrok I rozsudku) a tiež uložil žalovanému povinnosť vydať žalobkyňi bezdôvodné obohatenie vo výške 207,42 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 207,42 eur od 03.03.2018 do zaplatenia (výrok II rozsudku) a priznal žalobkyňi proti žalovanému nárok na náhradu trov konania. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že súd sa v celom rozsahu stotožnil s argumentáciou žalobkyne.

11. Proti vyššie uvedenému rozsudku podal žalovaný odvolanie o ktorom odvolací Krajský súd v Prešove rozhodol rozsudkom zo dňa 19.06.2019, č.k.18Co/19/2019-70 tak, že napadnutý rozsudok potvrdil. Rozsudok Okresného súdu Svidník zo dňa 11.10.2018 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo dňa 19.06.2019 právoplatnosť nadobudol dňa 24.07.2019.

12. Zo žalobkyňou predložených upovedomení o začatí a ukončení exekúcie sp.zn.275EX XXX/XX a 275EX XXX/XX súd zistil, že povinnosť vydať bezdôvodné obohatenie v zmysle vyššie uvedených rozsudkov, ani povinnosť nahradiť žalobkyňi trovy konania žalovaný dobrovoľne nesplnil, nároky žalobkyne uspokojené boli až prostredníctvom exekúcie.

13. Žalobkyňa pri svojom výsluchu na pojednávaní uviedla, že postup žalovaného bol voči nej veľmi nepríjemný, posielal jej domov neustále výzvy, pričom tie neboli v nejakej obálke, ale mali podobu akoby letákov, kde bolo uvedené dlh, dlžník, teda každý, poštarka aj okolie vedeli o čo ide. Uviedla, že bola v uvedenej veci vypovedať aj na polícii, nakoľko keď kvôli práceneschopnosti jeden čas nemohla splácať

splátky, žalovaný ju obvinil z podvodu a viedol na ňu aj exekúciu, v rámci ktorej ju navštívili od súdneho exekútora dvaja chlapi, ktorí všade mali označené dlh, exekúcia, všetko schválne verejne, nie v súkromí, skončilo to až keď sa obrátila na advokáta. Žalobkyňa uviedla, že pôvodne preplatená suma 207,42 eur bola jej zrážaná cez zrážky zo mzdy, výzvy chodili jej asi raz za štvrtrok, nevie aký žalovaný evidoval voči nej dlh, lebo výška tam uvedená nebola a zrážky z jej mzdy išli cez učtáraň.

14. Žalobkyňa poukazujúc na vyššie uvedené súdne konanie a rozhodnutia a tvrdiac, že v predmetnom konaní úspešne na súde uplatnila porušenie svojho práva má za to, že sú naplnené zákonné podmienky pre priznanie jej primeraného finančného zadosťučinenia v zmysle § 3 ods.5 veta tretia zákona č.250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, pričom výšku požadovaného zadosťučinenia vyvodzuje z výšky sumy o ktorú sa na jej úkor žalovaný bezdôvodne obohatil (207,42 eur), k čomu požaduje ďalších 300,- eur za neprijateľnú zmluvnú podmienku, keďže, ako tvrdí, išlo o viacnásobné porušenie práva.

15. Súd vychádzajúc z tvrdení strán a výsledkov vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žaloba žalobkyne čo do základu je plne dôvodná a čo do výšky je dôvodná v časti. Žalobkyni
-5- 4Csp/52/2020

podľa názoru súdu vzniklo právo na primerané finančné zadosťučinenie ktoré v okolnostiach tu súdnej veci bolo dôvodné priznať jej vo výške 307,42 eur, a to z nasledujúcich dôvodov.

16. Podľa § 3 ods.5 zákona č.250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

17. Podľa názoru súdu žalobkyni právo na primerané finančné zadosťučinenie proti žalovanému z dôvodu splnenia všetkých zákonných podmienok v zmysle vyššie citovaného § 3 ods.5 veta tretia zákona o ochrane spotrebiteľa vzniklo.

18. Predloženým rozsudkom Okresného súdu Svidník zo dňa 11.10.2018, č.k.3Csp/14/2018-46 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo dňa 19.06.2019, č.k.18Co/19/2019-70 žalobkyňa preukázala, že v pôvodnom konaní vedenom na tunajšom súde pod spisovou značkou 3Csp/14/2018 úspešne uplatnila na žalovanom vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 207,42 eur s príslušenstvom a tiež určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky v spotrebiteľskej zmluve. Z uvedeného spisu vyplýva, že aj v situácii už dávno preplateného bezúročného a bezpoplatkového úveru zo zmluvy č.XXXXXXXXXX, keď žalobkyňa reálne obdržala úver 200,-eur a uhradila 407,42 eur žalovaný stále evidoval pri predmetnej úverovej zmluve ako celkovú dlžnú sumu 4.589,01 eur!! Už suma 407,42 eur, ktorú od žalobkyne žalovaný prijal (podľa ničím nespochybneného tvrdenia žalobkyne stalo sa tak aj nútene, prostredníctvom zrážok zo mzdy) predstavovala viac ako dvojnásobok žalobkyni poskytnutej sumy. Tak prvoinštančný, ako aj odvolací súd dospeli k jednoznačnému záveru, že žalovanému nepatria žiadne úroky z úveru, a to hneď z viacerých dôvodov, teda jednak pre bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru pre porušenie zákona č.129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch ako aj pre neprijateľnosť a neplatnosť dojednania o poplatku v ktorom mal byť úrok zahrnutý. Z odôvodnení vyššie uvedených rozhodnutí teda jasne vyplýva, že bol zistený nielen jeden, ale hneď viaceré základné a zásadné dôvody, pre ktoré celý nárok uplatňovaný žalobkyňou bol dôvodný a pre ktoré naopak predošlý postup žalovaného, ktorý od nej uplatňoval absolútne nepriemerané protiplnenie bol nedôvodný a protiprávny.

19. Teda nejednalo sa v danom prípade o situáciu len nejakého ojedinelého, výnimočného či ospravedlniteľného pochybenia žalovaného pri tvorbe zmluvy alebo o situáciu, kedy by si žalovaný uplatňoval na žalobkyni pri v skutočnosti bezúročnom a bezpoplatkovom úvere nejaký primeraný úrok, či plnenie. Zmluva bola uzavretá na hlavičkovom predtlačenom formulári žalovaného a všeobecné podmienky poskytnutia úveru boli komplet žalovaným predtlačené a práve v nich bolo zakomponované

problematické, podľa výsledku sporu s právom nesúladne dojednanie o poplatku, teda niet pochyb, že zodpovednosť za výsledok sporu a stav, ktorý nastal nesie práve žalovaný. Z rozhodnutia súdov posudzujúcich nárok

-6-

4Csp/52/2020

žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia a určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky vyplýva, že tie v postupe a konaní žalovaného, ktorý za stavu vrátenia, dokonca vysokého preplatenia celej dohodnutej, dlžníkovi poskytnutej sumy úveru 200,-eur stále evidoval voči žalobkyni vysoký dlh identifikovali viaceré samostatné dôvody, z ktorých každý jeden by sám osebe bol dôvodom na vyhovie žaloby o vydanie bezdôvodného obohatenia (neplatnosť dojednania o úroku ako súčasť neprijateľného poplatku, a okrem toho bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru pre nedodržanie zákonných náležitostí zmluvy). Uvedené porušenie práva a povinností žalovaným vyplývajúcich z Občianskeho zákonníka a zákona o spotrebiteľských úveroch navyše v takej výraznej intenzite a závažnosti súd s poukazom na § 3 ods.5 veta tretia zákona o ochrane spotrebiteľa považuje za dôvod na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia žalobkyni, ktorá úspešne v pôvodnom konaní na súde uplatnila svoje práva.

20. Žalovaný ako nebankový subjekt má dlhodobo v predmete svojej činnosti aj poskytovanie úverov a teda jeho povinnosťou bolo poznať a dodržiavať právne predpisy vzťahujúce sa na poskytovanie úverov. Tieto zákonom vyžadované osobitné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere dodržané neboli. Žalovaný sa svojej zodpovednosti za uzatvorenie takejto zmluvy nemôže zbaviť ani poukazom na princíp neznalosť zákona neospravedlňuje a uplatnením jeho dôsledkov v neprospech žalobkyne. Rešpektovanie tohto princípu v spotrebiteľských právnych vzťahoch práve zo strany dodávateľa treba vyžadovať v najvyššej možnej miere. Ak žalovaný ako subjekt dlhodobo pôsobiaci na finančnom trhu, ktorého predmetom činnosti je poskytovanie úverov, v rozpore so zákonom nedodrží hneď viaceré predpísané náležitosti zmluvy spôsobujúce, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, jeho konanie nemožno hodnotiť inak ako konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia plnením bez právneho dôvodu minimálne s nepriamym úmyslom získať majetkový prospech. Je skutočne veľmi ťažko uveriť, aby žalovaný nemal vedomosť o tom, čo môže spôsobiť uzavretím zmluvy, už priamo v ktorej ako protiplnenie žiada 75 % poskytnutej sumy a to bez toho aby boli dodržané úplne základné zákonom vyžadované náležitosti pre takú zmluvu a že by pre prípad, že sa tak stane, nebol s tým uzrozmeneý. Je úplne samozrejme predpokladať dokonalú znalosť zákona o spotrebiteľských úveroch a náležitostí zmlúv o spotrebiteľských úveroch (ktoré sú v danom zákone úplne jasne a prehľadne uvedené) u žalovaného ako profesionála, subjektu, ktorý ich poskytuje dlhodobo a vo veľkom množstve.

21. Ak žalovaný bránil sa žalobkyni uplatnenému nároku tým, že už samotný právoplatný rozsudok Okresného súdu Svidník vo veci 3Csp/14/2018 má dostatočný sankčný charakter v zmysle individuálnej a generálnej prevencie, tak s tým sa súd vonkoncom nestotožňuje. V konkrétnych okolnostiach tu súdovej veci je taký argument žalovaného absolútne nenáležitý a až paradoxný, keďže zo žalobkyňou predložených dôkazov jasne vyplýva, že žalovaný nerešpektoval ani právoplatný a vykonateľný rozsudok a sumy prisúdeného bezdôvodného obohatenia a trov konania sa preto žalobkyňa musela domáhať až prostredníctvom exekúcie. Je preto nanajvyš nenáležité od žalovaného, ktorý nerešpektoval ani právoplatné a vykonateľné súdne rozhodnutie odvolávať sa teraz na jeho dostatočné preventívne účinky. Navyše v prípade porušenia práv žalobkyne nejednalo sa o nejaký ojedinelý, výnimočný prípad na strane žalovaného. Súd sa pri svojej činnosti už roky stretáva so spormi, kde žalovaný vystupuje či už v pozícii žalobcu, alebo žalovaného a stretol sa tak s množstvom žalovaným uzatváraných úverových zmlúv. Súdu tak z jeho činnosti, ale aj z veľkého množstva verejne dostupných súdnych rozhodnutí je známe, že nejde ani zďaleka o ojedinelý či výnimočný prípad porušenia zákonných náležitostí úverových zmlúv zo strany žalovaného, pričom je zrejmé, že ani

-7-

4Csp/52/2020

doterajšie opakované súdne rozhodnutia v neprospech žalovaného nemali na neho preventívny a odradzujúci účinok. Len potvrdením toho je to, že súdna prax k obdobným praktikám žalovaného aktuálne sa už stavia tak, že v prípade uplatňovania nárokov spotrebiteľov proti nemu na vydanie bezdôvodného obohatenia titulom preplatených bezúročných a bezpoplatkových úverov doslova hovorí o úmyselnom konaní, a to v súvislosti so zdôraznením potreby aplikácie 10 - ročnej premlčacej doby vyplývajúcej z ustanovenia § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka pri absencii obligatórnych náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Krajský súd v Prešove vo veci sp. zn. 8Co/139/2017

konanie žalovaného charakterizoval takto, cit „Žalovaný ako osoba podnikajúca na finančnom trhu má odbornú prevahu nad spotrebiteľom, ktorému poskytuje svoje služby, a preto možno od neho očakávať, že vo vzťahu k nemu sa bude správať poctivo. V predmete činnosti má okrem iného i poskytovanie úverov a pôžičiek nebankovým spôsobom, teda jeho povinnosťou bolo poznať a dodržiavať právne predpisy vzťahujúce sa na poskytovanie úverov. V zmysle § 2 odsek 1 zákona č. 1/1993 Zb. <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1993/1/>> o Zbierke zákonov platnom a účinnom do 31.12.2015, o všetkom, čo bolo v Zbierke zákonov uverejnené, platí domnienka, že dňom uverejnenia sa stalo známym každému, koho sa to týka; domnienka o znalosti vyhlásených všeobecne záväzných právnych predpisov je nevyvrátiteľná (od 01.01.2016 túto problematiku upravuje § 15 zákona č. 400/2015 Z.z. <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2015/400/>> o tvorbe právnych predpisov a o Zbierke zákonov Slovenskej republiky). Žalovaný ako nebankový subjekt má dlhodobu v predmete svojej činnosti aj poskytovanie úverov a teda jeho povinnosťou bolo poznať a dodržiavať právne predpisy vzťahujúce sa na poskytovanie úverov... Odvolací súd konštatuje, že konanie žalovaného pri uzatváraní zmluvy nebolo súladné s dobrými mravmi, žalovaný nerešpektoval povinnosti stanovené zákonom o spotrebiteľských úveroch a ustanoveniami Občianskeho zákonníka zameranými na ochranu spotrebiteľa. Jeho konanie preto nemožno hodnotiť inak ako konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu, minimálne s nepriamym úmyslom získať majetkový prospech. S ohľadom na okolnosti prípadu možno uzavrieť, že úmysel žalovaného bezdôvodne sa obohatiť na úkor žalobkyne bol daný už od uzatvorenia zmluvy, ktorej návrh koncipoval žalovaný a predložil ho na podpis žalobkyni, a teda bol daný aj v čase, kedy došlo k bezdôvodnému obohateniu na strane žalovaného. (Porovnaj rozsudok Krajského súdu v Prešove z 12. decembra 2011, sp. zn. 7Co/84/2011 <<http://merit.slv.cz/7Co/84/2011>>, tiež rozsudok Krajského súdu v Prešove z 21.1.2013, sp. zn. 2Co 9/2012 <<http://merit.slv.cz/2Co9/2012>>)

22. Obdobné hodnotenie konania žalovaného vyplýva napr. z rozsudku Krajského súdu v Prešove sp.zn.15Co/10/2018 alebo 5Co/48/2018.

23. Je preto nemožné uveriť tvrdeniu žalovaného o dostatočnom preventívnom a odradzujúcom účinku už samotného rozsudku. Žalovaný súčasne tvrdí ľahostajnosť a nedostatok opatrnosti na strany žalobkyne v kontraktačnom procese. Táto obrana žalovaného neobstojí už len preto, lebo dokonca ešte aj v teraz vedenom súdnom konaní vo svojom vyjadrení k žalobe žalovaný uviedol, že vo väčšine prípadov umožňuje spotrebiteľom sa oboznámiť so zmluvnými dojednaniami (viď strana 5 jeho vyjadrenia). Ak teda sám žalovaný v situácii, kedy právna úprava obligatórne ukladá a za úplne samozrejme považuje (§ 53 ods.1 a 2 Občianskeho zákonníka) nielen oboznámenie sa spotrebiteľa so zmluvnými dojednaniami, ale aj možnosť spotrebiteľa ovplyvniť ich obsah (§ 53 ods.2 OZ) ešte aj potom, čo práve z dôvodu individuálneho nedojednania bola judikovaná v jeho spore so žalobkyňou neprijateľná zmluvná podmienka uvedie, že oboznámiť sa so zmluvnými dojednaniami umožňuje len vo väčšine (teda nie všetkých) prípadoch, potom nemožno pochybovať, že samotné vyhovie žaloby žalobkyne v pôvodnom konaní z hľadiska účelu, podstaty

-8-

4Csp/52/2020

a významu právnej úpravy v zákone o ochrane spotrebiteľa a v jeho § 3 ods.5 nemôže byť postačujúce a že je plne namieste priznať žalobkyni proti žalovanému primerané finančné zadosťučinenie. Uvedené tvrdenie žalovaného zároveň vyvracia jeho vlastnú obranu spočívajúcu v poukaze na neobozretný postup samého spotrebiteľa (žalobkyne) pri uzavretí zmluvy. Zjavným cieľom právnej úpravy inštitútu primeraného finančného zadosťučineniam je priniesť poctivosť, férovosť, transparentnosť a dodržiavanie práva do dodávateľsko- spotrebiteľských vzťahov. Dodávateľ ktorý nič neporuší, nemusí sa obávať, žeby musel plniť primerané finančné zadosťučinenie. Ak ale sám niečo poruší a vytvorí stav, že je daný základ nároku na primerané finančné zadosťučinenie, tak potom obrana poukazom na „neopatrnosť“ dlžníka pri uzavretí zmluvy, ktorej obsah dlžník zjavne nemohol okrem podpisu nijako ovplyvniť je nielen alibistická, ale aj nerelevantná.

24. Primerané finančné zadosťučinenie pre spotrebiteľa v zmysle § 3 ods.5 zákona o ochrane spotrebiteľa nie je čo do výšky zákonom nijako konkrétne stanovené, klasifikované, či limitované, nie sú naň žiadne tabuľky či osobitné kritériá, základným a určujúcim kritériom v zmysle zákona je jeho primeranosť, ktorú súd posudzuje podľa vlastnej úvahy s prihliadnutím na konkrétne okolnosti veci. Keďže zákon okrem primeranosti nestanovuje žiadne konkrétne kritériá, ktoré by spotrebiteľ mal tvrdiť a dokazovať, neobstojí tvrdenie žalovaného o nedostatočnom odôvodnení výšky požadovaného zadosťučinenia žalobkyňou. Žalobkyňa v žalobe logicky a dostatočne odôvodnila výšku požadovaného

zadosťučinenia keď uviedla, že odvodzuje ju jednak od sumy, o ktorú sa na jej úkor žalovaný bezdôvodne obohatil s tým, že k tomu žiada ešte sumu 300,-eur z titulu neprijateľnej zmluvnej podmienky. Pri posúdení dôvodnosti takej výšky je potom treba vychádzať z toho, že toto zadosťučinenie má niekoľko funkcií. Možno tak hovoriť o funkcii satisfakčnej, sankčnej, odradzujúcej, odmeňujúcej. Pri určení jeho výšky súd musí zohľadniť viaceré relevantné okolnosti, a to napríklad či nejde v prípade postupu a konania dodávateľa o recidívu, aká bola intenzita a trvanie porušenia a dôsledky konania dodávateľa, ekonomický dopad nečestného konania dodávateľa na spotrebiteľa, ako aj skutočnosť, či už napríklad nebolo poskytnuté zadosťučinenie spotrebiteľovi aj v inej podobe.

25. Úvaha zvolená žalobkyňou pri stanovení tej časti výšky primeraného finančného zadosťučinenia, ktorú odvodila od sumy o ktorú sa na nej žalovaný bezdôvodne obohatil v tomto prípade má svoju logiku, opodstatnenie a zodpovedá preventívnej a odradzujúcej funkcii primeraného finančného zadosťučinenia. Odradiť dodávateľa od recidívy predsa môže práve jeho uvedomenie si, že čím vyššiu sumu od spotrebiteľa bude nedôvodne žiadať (tu to bol prostredníctvom sumy 407,42 eur viac ako dvojnásobok poskytnutej istiny úveru, pričom ako dlh žalobkyne evidoval dokonca sumu niekoľkokrát vyššiu), tým vyššie finančné zadosťučinenie v prípade úspešného uplatnenia ochrany spotrebiteľom následne bude musieť poskytnúť. Preto odradzujúci účinok vo vzťahu k tomu, aby boli dodržiavané náležitosti zmlúv a aby sa žalovaný v budúcnosti nedomáhal na spotrebiteľoch nedôvodných plnení v takej výške je práve v takom prípade naplnený.

26. Žalovaný sa bránil aj tým, že žalobkyni bolo priznané právo na vydanie bezdôvodného obohatenia, a že preto nie je ujma, ktorú by bolo potrebné kompenzovať. S tým súd nesúhlasí. Vrátením bezdôvodného obohatenia sa spotrebiteľovi vracia len to, o čo prísť nikdy nemal. Nie je to teda žiadne zadosťučinenie. Ak by preto táto skutočnosť bola dôvodom pre nepriznanie primeraného finančného zadosťučinenia, ustanovenie § 3 ods.5 zákona o ochrane spotrebiteľa by bolo zbytočným. Nemalo by žiaden sankčný a odradzujúci účinok na dodávateľov, ak by pri

-9-

4Csp/52/2020

zjavnom porušení práv spotrebiteľov mohli sa vyhnúť sankcii v podobe platenia finančného zadosťučinenia len tým, že vrátia samotné nedôvodne prijaté plnenie. Súd v tejto súvislosti dáva do pozornosti žalovaného jeho samého sa týkajúci rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn.10CoCsp/19/2021, kde bol potvrdený rozsudok súdu prvej inštancie, ktorým bolo primerané finančné zadosťučinenie (tam 200,-eur) priznané priamo popri súčasne ukladanej povinnosti žalovanému vydať bezdôvodné obohatenie spotrebiteľovi vo výške 780,-eur s prísl. Záver, že vydanie bezdôvodného obohatenia nemá žiaden vplyv na možnosť priznať primerané finančné zadosťučinenie vyplýva aj z množstva ďalších súdnych rozhodnutí (viď napr. rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp.zn.6CoCsp/57/2021 kde bolo potvrdené priznanie PFZ vo výške 700,-eur pri už vydanom bezdôvodnom obohatení, alebo rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn.10CoCsp/15/2021 kde bolo potvrdené priznanie PFZ vo výške 1.094,99 eur, pri už vydanom bezdôvodnom obohatení). Čo sa týka sankčnej a odradzujúcej funkcie primeraného finančného zadosťučinenia, súd zohľadnil nielen už vyššie popísanú intenzitu zásahu a porušenia zo strany žalovaného ako dodávateľa, ale aj skutočnosť, že nejde o zďaleka prvý, či ojedinelý prípad, kedy si žalovaný pri bezúročnom úvere uplatňoval od spotrebiteľa nedôvodné nároky. Preto súd pri prisúdení primeraného finančného zadosťučinenia a určovaní jeho výšky vzal na zreteľ aj to, že toto zadosťučinenie je v zákone zakotvené aj preto, aby prostredníctvom jeho priznania spotrebiteľovi dodávateľ bol odradený od ďalších takýchto postupov. Ak žalovaný napriek tomu, že v množstve súdnych konaní boli vytknuté dané nedostatky úverových zmlúv a konštatovaná ich bezúročnosť a bezpoplatkovosť naďalej opätovne „skúša“ voči spotrebiteľom uplatnenie vysokých úrokov a poplatkov, je plne namieste sankcionovať a odradiť ho od ďalšej takej recidívy prostredníctvom priznania primeraného finančného zadosťučinenia žalobkyni ako spotrebiteľovi vo výške, ktorá nebude len symbolická. Tu ide sčasti práve o výšku sumy, ktorú od žalobkyne žalovaný požadoval a vymáhal (207,42 eur) pričom k zníženiu tejto sumy primeraného finančného zadosťučinenia mohol prispieť žalovaný sám, a to tým, že by nežiadal od žalobkyne takú neprimeranú sumu protiplnenia za úver.

27. Čo sa týka satisfakčnej a odmeňujúcej funkcie primeraného finančného zadosťučinenia, niet pochýb o tom, že požadovanie nedôvodných úrokov a poplatkov zo strany žalovaného od spotrebiteľa logicky znamená obmedzenie komfortu spotrebiteľa, berie mu čas a klud. Žalobkyňa sa tu musela aktívne brániť nedôvodným nárokom, sama pred súdom popísala, ako zle vnímala a ako pôsobili na ňu postupy žalovaného pri vymáhaní nedôvodnej sumy. Žalobkyňa bola vystavená riziku absolútne neprimeraného peňažného plnenia, keď pri dávno preplatenom úvere žalovaný stále evidoval ako jej dlh

sumu 4.589,01 eur. Musela vyhľadať advokáta, ktorý ju zastupoval v pôvodnom konaní, pričom uviedla, že nedôvodné vymáhanie žalovaného prestalo až keď jej zastúpenie prebral advokát. Všetky tieto ničím nespochybnené skutočnosti zistené z výsluchu žalobkyne a vykonaného dokazovania súd zohľadnil pri svojom rozhodnutí.

28. Súd zohľadnil aj dĺžku stavu neistoty žalobkyne. Žalovaný v konaní 3Csp/14/2018 aj potom, čo žalobkyňa dokonca už priamo v žalobe uviedla konkrétne súdne rozhodnutia, ktorými bola suma „poplatku“ žiadaného žalovaným dávno a viacnásobne judikovaná ako neprijateľná zmluvná podmienka (napr. rozsudok Okresného súdu Prešov sp.zn.11C/42/2012 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Prešove 5Co/219/2013) a poukázala na povinnosť žalovanému vyplývajúcu z § 53a Občianskeho zákonníka stále trval na svojich nárokoch, podal odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie, čo síce bolo jeho nesporným právom, avšak zároveň to malo vplyv na dĺžku a predlžovanie stavu neistoty žalobkyne, čo je

-10-

4Csp/52/2020

kritérium na ktoré súd tiež pri rozhodovaní o výške zadostučinenia má prihliadať. Žalovaný obhajobou toho, čo už mnohokrát a dávno bolo právoplatne súdmi posúdené ako neobhájiteľné u žalobkyne sám výrazne prispel k predlžovaniu stavu a pocitov neistoty, ktoré sú logicky so súdnym konaním spojené vždy.

29. Súd preto obranu žalovaného v spore nepovažoval za dôvodnú. Súd legitímne využitie zákonného práva žalobkyne proti žalovanému žiadať primerané finančné zadostučinenie v žiadnom prípade nepovažuje tu za zjavné zneužitie práva, ako to tvrdil žalovaný. Súd považuje za legitímne a spravodlivé priznať žalobkyňi primerané finančné zadostučinenie v sume, ktorá len o málo prevyšuje reálne bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného a ktorá je len nepatrnou časťou toho, čo žalovaný vychádzajúc z výšky dlhu, ktorú si sám vyčíslil ako dlh žalobkyne od nej žiadal. Z tohto pohľadu súd vyhodnotil argument žalovaného o tom, že primeraným finančným zadostučinením sa má kompenzovať nemateriálna ujma, ktorá vznikla, a nie ujma majetková. Nie je totiž vylúčené, aby výška nemateriálnej ujmy, ak jej mantinely nie sú zákonom stanovené, bola obdobná, zhodná, vyššia alebo nižšia ako ujma, ktorá oprávnenej osobe hrozila v majetkovej sfére.

30. Súd v danom prípade zvážil všetky okolnosti prejednávanej veci a dospel k názoru, že je potrebné žalobe vyhovieť práve čo do sumy 307,42 eur, teda sumy 207,42 eur odvodenej od výšky bezdôvodného obohatenia a sumy 100,-eur skrz to, že žalobkyňa úspešne uplatnila neprijateľnú zmluvnú podmienku. Tým súd odpovedal aj na tvrdenie žalovaného o tom, že pri priznaní primeraného finančného zadostučinenia je potrebné zohľadniť závažnosť vzniknutej ujmy a okolnosti, za ktorých k nej došlo. Súd toto všetko zvážil, ako vyplýva z predošlých častí tohto odôvodnenia.

31. Žalovaný uplatnil aj námietku o tom, že priznanie primeraného finančného zadostučinenia prichádza do úvahy len v prípadoch, ak porušenie práva už nie je možné napraviť inak. Podľa názoru súdu pri opodstatnených nárokoch spotrebiteľov nestačí len strohé konštatovanie súdu o porušení práv zamietnutím nedôvodnej žaloby proti nim, či vyslovením napríklad neprijateľnej zmluvnej podmienky ale je potrebné tento proces zavŕšiť priznaním aj finančnej kompenzácie odrážajúcej ujmu, ktorú spotrebiteľ utrpel pri súdnej a inej konfrontácii s dodávateľom.

32. Aj obrana žalovaného, že žalovanej nevznikla žiadna ujma je nedôvodná. V tejto súvislosti je najmä potrebné dodať, že v súčasnosti účinné znenie ust. § 3 ods. 5 zákona č.250/2007 Z. z. ešte zmiernilo podmienky poskytnutia primeraného finančného zadostučinenia, pretože toto sa v súčasnosti poskytuje aj bez toho, aby porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z. z. v znení neskorších predpisov alebo osobitnými predpismi bolo spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi. Od 10.6.2013 právo na primerané finančné zadostučinenie vzniká už úspechom spotrebiteľa na súde v otázke preukázania porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č.250/2007 Z. z. v znení neskorších predpisov alebo osobitnými predpismi. Zákon podmienku, aby spotrebiteľovi bola privedená ujma nevyžaduje (viď rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn.6Cdo/127/2017). V ňom Najvyšší súd okrem iného v súvislosti s primeraným finančným zadostučinením podľa § 3 ods.5 zákona č.250/2007 Z.z. konštatoval, že „zákonodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia) je dôkazné bremeno na strane

spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo

-11-

4Csp/52/2020

majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne.“

33. Súd tak za primerané finančné zadosťučinenie na odčinenie všetkých útrap a dôsledkov u žalobkyne a na druhej strane na efektívne odradenie žalovaného od opakovania takých postupov považuje tu sumu 307,42 eur ako súčet sumy 207,42 eur (výška bezdôvodného obohatenia žalovaného) a sumy 100,-eur skrz určenej neprijateľnej zmluvnej podmienky. Čo sa týka dôvodu, prečo súd za úspešné uplatnenie neprijateľnej zmluvnej podmienky nepriznal žalobkyňou žiadanú sumu zadosťučinenia 300,-eur, ale len 100,-eur, tak jednak prihliadol na to, v akom štádiu bola neprijateľná zmluvná podmienka žalobkyňou uplatnená (keď už žalovala priamo o plnenie titulom vydania bezdôvodného obohatenia, ktoré bolo nepochybne pre žalobkyňu nosné) a teda na praktický význam a dôsledky určenia neprijateľnej zmluvnej podmienky pre žalobkyňu v danom čase a súčasne zohľadnil aj rozhodovaciu prax súdov v danej časti majúc na pamäti zásadu predvídateľnosti súdneho rozhodovania. V tejto súvislosti poukazuje napr. na rozsudok Okresného súdu Prešov sp.zn.14Csp/88/2020 kde pri určených troch neprijateľných zmluvných podmienkach priznané finančné zadosťučinenie bolo 300,-eur (teda práve 100,-eur za jednu NZP), alebo rozsudok Okresného súdu Prešov sp. zn. 15Csp/139/2020 kde pri žiadanej sume primeraného finančného zadosťučinenia 1.225,-eur (925,-eur za bezdôvodné obohatenia a 300,-eur za neprijateľnú zmluvnú podmienku) prisúdené bolo žalobcovi 300,-eur (150,-eur za bezdôvodné obohatenie a 150,-eur za NZP), alebo rozsudok Okresného súdu Humenné sp.zn.12Csp/90/2020, kde pri žiadanej sume primeraného finančného zadosťučinenia 508,-eur (208,-eur za bezdôvodné obohatenia a 300,-eur za neprijateľnú zmluvnú podmienku) prisúdené bolo žalobcovi 200,-eur, alebo rozsudok Okresného súdu Prešov sp.zn.14Csp/247/2020 kde pri žiadanej sume 600,-eur (pri určenej bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a určení NZP) prisúdená bola suma 200,-eur.

34. Vzhľadom na všetko uvedené súd žalobe žalobkyne vyhovel čo do zaplatenia sumy 307,42 eur a vo zvyšku ju ako nedôvodnú zamietol.

35. Čo sa týka výroku o trovách konania, podľa § 255 ods.1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo (§ 255 ods.2 CSP).

36. Žalobkyňa v základe nároku bola plne úspešná, rozhodnutie o výške nároku záviselo len od úvahy súdu, preto súd priznal žalobkyňi nárok na náhradu trov konania proti žalovanému v rozsahu 100 % z prisúdenej sumy. K tomu podporne pozri napr. Veľký komentár k Civilnému sporovému poriadku-Števec, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C.H.Beck, 2016 k § 255 CSP, cit „Zásadu úspechu vo veci treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu (sudcovské právo) alebo od znaleckého posudku. V týchto prípadoch však nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku. Nemožno ho totiž ad absurdum zaťažovať procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti“. Obdobne v tejto súvislosti pozri napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn.3Co/20/2017 kde pri priznaní len 50 % zo sumy požadovaného primeraného finančného zadosťučinenia bola priznaná žalobcovi náhrada trov konania v rozsahu 100 % práve z dôvodu, že výška nároku závisela od úvahy súdu, čo je aj prípad tu prejednávanej veci.

-12-

4Csp/52/2020

37. Súd je toho názoru, že v prípadoch keď rozhodnutie o výške plnenia závisí len od úvahy súdu, pričom súčasne neuplatňuje sa žalobcom výška plnenia v zjavne nedôvodnej výške, predstavujúcej šikanózný výkon práva, motivovanej len snahou o navýšenie trov konania a nie záujmom na spravodlivom usporiadaní veci nemožno od žiadneho žalobcu spravodlivo očakávať aby sa presne „trafil“ do úvahy súdu pokiaľ ide o výšku plnenia. Preto je namieste priznať plnú náhradu trov konania ak bol žalobca v základe plne úspešný aj vtedy, ak čo do výšky bol úspešný len v časti. I keď Civilný sporový poriadok nemá ustanovenie totožné s ust. § 142 ods.3 Občianskeho súdneho poriadku účinným do 30.6.2016, ktoré bolo priamym zákonným podkladom pre to, aby aj v prípade len čiastočného úspechu mohla byť priznaná plná náhrada trov konania, ak rozhodnutie o výške plnenia záviselo od úvahy súdu, vyššie

uvedené závery právnej teórie a praxe svedčia o tom, že ani v podmienkach novej procesnej úpravy niet dôvod na ustúpenie od takého záveru. To je aj názor tunajšieho súdu. Úvaha súdu sa tu týkala skutkových okolností, ktoré sú podstatné pre rozhodnutie o výške priznaného plnenia, nie čo do základu uplatneného nároku. Pričom tak ako tomu bolo aj v zmysle § 142 ods.3 O.s.p., tak aj v súčasnosti podľa ust. § 255 ods. 2 CSP v spojení s čl. 3 a čl. 4 ods. 2 CSP sa základná sadzba tarifnej odmeny advokáta v takom prípade vypočíta a určí len z výšky súdom priznaného plnenia (tu zo sumy 307,42 eur).

38. O výške náhrady trov konania rozhodne súd v súlade s ust. § 262 ods.2 CSP po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník a rovnako samostatným uznesením vyššieho súdneho úradníka súd v súlade s § 2 ods.2 a § 14 ods.4 zákona č.71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch rozhodne o povinnosti žalovaného zaplatiť súdny poplatok za žalobu vzhľadom na zákonné oslobodenie žalobkyne od tejto povinnosti.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní od dňa jeho doručenia na Okresný súd Svidník.

V odvolaní sa má uviesť ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, spisová značka konania, ďalej sa má uviesť proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Odvolanie musí byť podpísané.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

-13-

4Csp/52/2020

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č.233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov.